

Lackfi János

Kölcsönversek Arany Jánostól

Diákpálya

Hézag van életrajzomban,
Jobban mondva petty hiány:
Valamit be nem vallottam...
Pontatlan a léniám.
Deákpályám (Istenem!)
Futtam töredékesen.
Csitt legyen!

Oskolám így félbe-szerbe,
S ez némiképp humoros,
Bicegő diák létemre
Miképp lettem fő-okos.
Ha szólamllok: figyelem!
Megdermed a tanterem.
Csitt legyen!

Mai cursusunkban hogyha
Téma én lennék magam,
Nem rejteném (fényt csuporba):
Nincs több, pár morzsa Arany.
Diákként még szertelen
Bókladoztam csendesen,
Csitt legyen!

Kalandos négy hónapokra
Félbehagytam iskolát,
Té meg tova kóborlova...
Majd visszatértem! Tovább!
Nincsen benne szégyenem,
Ám fiókba elteszem!
Csitt legyen!

Jeles voltam osztályzatra,
Csak hát az a kis szökés...
Más ebből erényt faragna,
S fenn villogna, mintha kés!
Én inkább elfedezem,
Ne szeplőzze életem,
Csitt legyen!

Nem akarok vásottaknak
Kígyó-nyelvén forgani,
Majd tán hogyha földbe raktak,
S érdekes e valami,
Csácsogjanak, mit nekem!
Úszni mély a sírverem...
Csitt legyen!

Nevezhetik apróságnak,
Nevetségnek is akár,
Ily bagatellt őrzök százat,
Hányom-vetem, fel-le jár.
Másképpen nem tehetem.
Ily fából van a fejem,
Csitt legyen!

Tanári vacatió

Inkább járnék fás kertembe
növendék hernyókat szedve,
hernyót, bizony,
nehogy utóbb tovább hizzon.

Mert midőn a szomszéd kertből
a hernyókaraván ránk dől,
gyümölcs s levél
immáron jobb erőre kél.

Nem árt úgy már nekik annyit,
hogyha támad pár darab lik,
s féreg miatt
hamvukba nem hanyatlanak.

Inkább látogatnám messze
barátimat ködbe veszve,
melyet pipánk
hivatott kibocsátni ránk.

Inkább, mint gymnasiomban
tengni egyre félhalottan,
vizsga nincsen,
nem ez mostan a bilincsem.

Az új tanterv értelmében
inkább alván, mintsem ébren,
szabad tíz nap,
melyet szépen reánk bíznak.

Azaz hogy reánk bíznának,
ám az oskolagazdának
más a terve,
s ez rajtunk keresztül verve.

Vacationkat meglopván,
üléseünk vajmi lomhán:
jönne létre
iskolánknak rendezése.

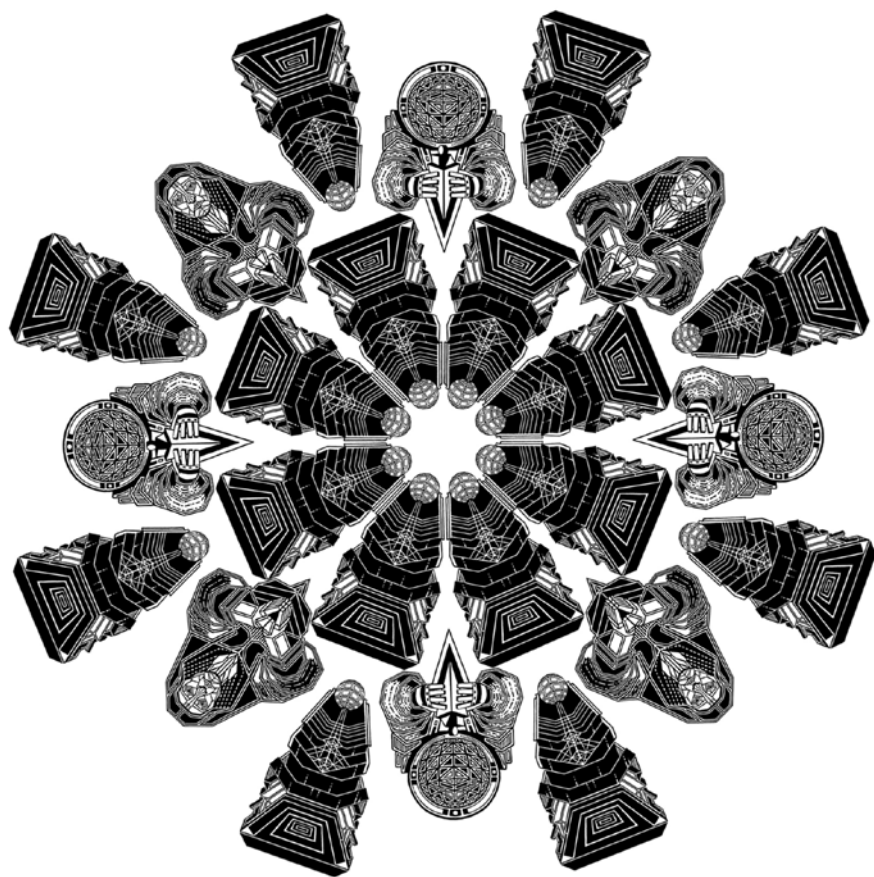
Majd midőn kitör az ünnep,
s örvendhetünk szünetünknek,
ezer tervet
az ember fejében perget.

Írok-olvasok majd napszám
egy dolgomat sem halasztván,
költ a hajnal,
munkám dübög ős robajjal.

Ámde mire oda jutnék,
erőm jártányi se jut még,
eszem, alszom,
únom beretválni arcom.

Ülök, állok, vegetálok,
fél rossz verset sem csinálok,
idóm röppen
mint híg levegő köröttem.

Ekként aztán a szünetben
enmagam szünetre tettem,
köszönettel
visszaéltem a szünettel.

Kiss László Gergő: Ördögi kör. Linó.